

En les últimes setmanes la nova economia s'ha vist socavada per cucs i virus a dojo. L'últim d'aquests *animalets* informàtics ha estat el SoBig.F virus. I això quan no feia ni una setmana que el cuc Blaster havia terroritzat els internautes, indefensos davant una nova mena d'infecció que es produïa sense avis: no era necessari obrir cap missatge electrònic estrany per quedar infectat. N'hi havia prou d'estar connectat a Internet. La proliferació i creixent virulència d'aquests virus és preocupant. Se m'ocorren diverses preguntes. És realment senzill programar aquestes petites bombes informàtiques? En principi sembla que un programador mediocre podria amb facilitat modificar un dels virus ja existents per provocar una infecció en massa si sap quin és l'objectiu a atacar. Normalment aquest objectiu ve determinat pel darrer forat de seguretat que han deixat els programadors de les diferents versions del sistema operatiu Windows o Internet Explorer. El problema fonamental és saber quin és l'objectiu per on es pot penetrar

Cucs i virus

JOSÉ GARCÍA MONTALVO

Professor del departament d'economia i empresa. Universitat Pompeu Fabra

al sistema, i aquest no és un tema fàcil.

Són tan incompetents els programadors de Microsoft com sembla? Programar un sistema operatiu tan complex com Windows és un projecte de tanta envergadura que evitar errors és una tasca gairebé impossible. A més, cada equip de programadors ha de coordinar-se amb els dels altres mòduls, la qual cosa requereix un esforç logístic de gran envergadura. No obstant això, la inestabilitat i els errors de programació de les successives versions de Windows són llegendaris. És cert, com argumenten els defensors de Windows, que la major part dels virus es creen per a aquest sistema operatiu, potser perquè és el dominant. En canvi, també és cert que el sistema operatiu alternatiu de més ac-

ceptació, Linux, és gratis. Pel preu que es paga pels programes de Microsoft seria raonable que fossin un blanc fàcil, sobretot quan el codi font no està disponible per poder *estripar* Windows i buscar els seus punts febles. Quin és l'objectiu dels pirates informàtics que dispersen els virus? Hi pot haver una gran varietat de raons per les quals algú distribueix un virus per Internet: guanyar notorietat, demostrar que es pot fer, atacar l'empresa de la qual un ha estat acomiadat, etc. No obstant això, cada cop sembla més clar que el mòbil és, per descomptat, econòmic. Els tècnics que han desxifrat el codi del SoBig.F han trobat una llista de 20 adreces d'Internet d'altres tants servidors que divendres de la setmana passada haurien d'haver co-

mençat, sense saber-ho, a transmetre instruccions malignes a milions d'ordinadors connectats a la xarxa. Per sort aquesta vegada va ser possible desconectar els 20 servidors abans que s'activés el virus (les 3 de la tarda hora dels Estats Units). No se sap gaire bé què hauria passat si no s'hagués arribat a temps, encara que la versió que circula és que el virus era una mena de prova (la sisena versió) d'una nova manera d'enviament massiu de publicitat (els anomenats *spam* o correu porqueria). Un a vegades es pregunta si el cada cop més llaminer mercat de la seguretat del *software* (3.800 milions de dòlars anuals) no és un dels més grans beneficiaris de les malalties informàtiques...

Per tant, una gran part de les noves activitats econòmiques de comerç electrònic que, amb el suport d'Internet, permet aprofitar grans economies a escala són també les més susceptibles de ser posada fora de línia, o fins i tot destruïdes, senzillament fent servir un petit però maligne programa informàtic. Ja se sap: a més rendibilitat, més risc.